

Toen deze lezeressen op Oudejaarsavond 2011 het glas hieven op het nieuwe jaar, hadden ze geen idee welke veranderingen dat voor hen in petto had. 2012 werd misschien wel het meest bewogen jaar van hun leven.

2012

het jaar dat mijn leven
op z'n kop werd gezet



‘Na twee nachten achter mijn laptop, kon ik het niet langer ontkennen: ik was verliefd’

Eliesa (27) is sinds april verloofd met Remy (39), met wie ze sinds 3 februari 2012 een relatie heeft. In maart 2013 verwachten zij hun eerste kindje.

“Als ik erover nadenk, is het echt bizar hoe dingen kunnen lopen. Op de dag dat we eigenlijk voor het eerst zouden daten, vroeg ik Remy ten huwelijk. Hij twijfelde geen moment en is enkele weken later zelf ook op zijn knieën gegaan. Hoe dat kwam? Laat ik de gebeurtenissen van de afgelopen tijd eens op een rijtje zetten. Ik was tien jaar samen met mijn jeugdliefde, de trouwdatum stond al gepland. Maar bij de gedachte om met hem oud te moeten worden, kreeg ik het steeds benauwder. Ik twijfelde enorm en ging te rade bij een medium. Op mijn vraag of ik met deze relatie moest doorgaan, antwoordde de vrouw cryptisch: ‘Je hebt mij niet nodig om die vraag te beantwoorden.’ Vervolgens vertelde het medium mij dat er een nieuwe liefde op mijn pad zou komen, een oudere man met twee kinderen. Ik zat zo met mezelf in de knoei dat ik die opmerking voor lief nam en uiteindelijk zelfs vergat. Een paar weken geleden dacht ik er toevallig weer aan toen Remy en ik een gesprek hadden over paranormale gaven. Ineens viel het kwartje, Remy heeft een dochter en een zoon. Heeft het medium dus toch gelijk gekregen.

Het duurde uiteindelijk nog tot december voor ik de knoop doorhakte en wegging bij mijn jeugdliefde. Op 1 januari 2012 had ik geen huis, geen vriend en ik zou misschien ook nog eens mijn baan kwijtraken, aangezien er op mijn werk een grote reorganisatie stond gepland. Op aanraden van een vriendin bezocht ik

eind januari een datingsite. Vrijwel direct stuurde *Just4fun*, zoals Remy zichzelf noemde, een berichtje. We raakten aan de praat. ‘Hey, hoe is het?’ Zijn profiel sprak me aan, dus antwoordde ik: ‘Goed, en met jou?’ Vervolgens voerden we tot vier uur ’s nachts diepe gesprekken. Remy vertelde over zijn stukgelopen relatie, en ik over die van mij. Die nacht spraken we af om elkaar rustig te leren kennen, we zouden blijven chatten en wisselden ook telefoonnummers uit. Bleef de klik als we elkaar ‘live’ zouden spreken, dan zouden we begin april samen naar een dansfeestje gaan. Maar na nog twee nachten achter mijn laptop met elkaar te hebben doorgebracht, kon ik het niet langer ontkennen: ik was verliefd. Dat gevoel bleek wederzijds. Nog diezelfde avond stond Remy voor de deur. Het voelde meteen zó vertrouwd. Enkele weken na de eerste ontmoeting, ging ik met mijn moeder een weekje naar de zon. Ik miste Remy zo erg dat het pijn deed. Toen wist ik: deze man laat ik nooit meer gaan. Dat ik binnen een half jaar samenwoon én verloofd ben én een kind verwacht met Remy, is in de ogen van sommige vrienden, collega’s en ook mijn ouders te snel. Ik vind het jammer dat ze er zo over denken. Ik weet wat ik voel: echte liefde.”



Kabeltrui (We),
stretch rok (H&M
Mama).



Jurk met water-
valhals (We),
tweed jasje met
studs (C&A)

‘De tijd die we samen nog hebben gehad, heeft mijn kijk op het verleden en het heden veranderd’

Claudia Vesters (43) is getrouwd met Jean Pierre en heeft twee kinderen. Toen zij op 1 januari 2012 haar familie gelukkig nieuwjaar wenste, kon ze niet voorzien dat ze zowel haar vader als moeder zou verliezen.

Mijn ouders wonen in Spanje en toen ik ze tien jaar geleden bij aankomst op Schiphol moest vertellen dat hun dochter, mijn zus, Karin op 35-jarige leeftijd hersendood was verklaard, rechte mijn moeder haar rug en zei: ‘Niemand zal ooit weten hoeveel pijn dit doet.’ De blik in haar ogen verraadde echter dat ze voorgoed was veranderd. Na Karins dood kroop mijn moeder in haar schulp. Ze werd vergeetachtig, kreeg last van depressies en had gezondheidsklachten, waarvoor ze tientallen keren is onderzocht. Maar niemand kon ooit iets vinden. Eind november 2011 vlogen mijn ouders zoals elk jaar naar Nederland om de feestdagen met ons te vieren. Toen ik hen van het vliegveld haalde, kwam mijn moeder verward over. Enkele dagen later wist ze opeens niet meer wie of waar ze was. Dat ze werd opgenomen op de psychiatrische afdeling bleek achteraf gezien het begin van het einde. Er volgde een periode waarin we veel met haar te stellen hadden, van hallucinaties tot een catatonische staat waarin ze in volledige apathie verzandde. Ik vermoedde het al langer, maar nu kon mijn vader er ook niet meer omheen: haar jarenlange klachten moesten wel psychisch zijn, ontstaan na de dood van mijn zus. Mijn vader maakte zich veel zorgen over mijn moeder. Op 5 juni 2012 werd hij getroffen door een herseninfarct. Hij heeft nog een week geleefd. Vijf dagen voordat hij overleed, zat ik naast zijn bed. Hij sliep, althans dat leek zo. Opeens opende mijn vader zijn ogen en greep mijn

hand. ‘Claudia, doe wat je zegt, dan lieg je niet.’ Het waren zijn laatste woorden, daarna raakte hij in coma. Het is geen geheim dat mijn moeder en ik geen goede verstandhouding hadden, vandaar dat mijn vader me eerder had laten beloven na zijn dood voor haar te blijven zorgen. Belofte maakt schuld, dus zegde ik na de begrafenis mijn vrijwilligerswerk op. Allereerst zette ik mijn moeder op de wachtlijst voor een verpleegtehuis bij ons in de buurt. Vervolgens vloog ik naar Spanje om het appartement leeg te halen. Daar stuitte ik op haar dagboekjes. Daar stond het zwart-op-wit: mijn moeder had de laatste tien jaar maar één wens: samen zijn met Karin. In augustus verhuisden we haar, onder luid protest, naar het verpleegtehuis. Uit respect voor mijn vader ging ik dagelijks, soms twee keer per dag, naar mijn moeder toe. Omdat mijn moeder op niemand anders kon terugvallen, stelde ze zich voor me open en kregen we, na 43 jaar, uiteindelijk toch nog een band. Ze heeft nog zeven weken geleefd. Op 29 september is ze zachtjes ‘weggevlogen’, mijn zus en vader achterna. Ik ben dankbaar voor de tijd die we samen hebben gehad, het heeft mijn kijk op het verleden en het heden volledig veranderd. ‘Lieve Mama, ik mis je nu al’ liet ik boven aan haar rouwkaart zetten. Ik meen het. Ook dat had ik op 1 januari 2012 nooit kunnen bedenken.”

‘Ik dacht: hoe kan dit
ooit nog goedkomen?’

Toen kwam er hulp uit onverwachte hoek’

Margriet Brouwer (39) werd jarenlang gecontroleerd en gecorrigeerd door haar tweede man. Op 1 januari 2012 kon ze nog niet bevroeden dat ze toch weer die sterke vrouw zou worden die ze was voordat ze met haar ex in het huwelijksbootje stapte.

“Als er maar lang genoeg tegen je wordt gezegd dat je geen goede moeder bent, geen goede vrouw, ga je het zelf geloven. Ik had het prima voor elkaar met mijn zoon en dochter toen ik in 2004, een jaar na de scheiding van mijn eerste man, via internet in contact kwam met M. Het klikte. Ik zag in hem de prins op het witte paard, hij noemde mij ‘zijn’ prinses. Maar belangrijker: M. kon het goed vinden met mijn kinderen. Eind 2005 zijn we getrouwd.

Daarna werd alles anders. Heel geleidelijk stampte hij mijn zelfvertrouwen de grond in. Door te controleren en te corrigeren. Niets deed ik goed. Tijdens een bezoek aan Haarlem zagen we de broer van Carlo Boszhard. We komen uit het hoge Noorden, bekende Nederlanders zijn bij ons een zeldzaamheid. In mijn enthousiasme riep ik: ‘Kijk, Ron Boszhard. Wat leuk.’ M. keek niet op of om, maar thuis kreeg ik de wind van voren. Die middag zouden we naar een nieuwe auto gaan kijken. Toen ik mijn jas van de kapstok wilde pakken zei M. dat hij alleen zou gaan. ‘Waarom?’ vroeg ik, me van geen kwaad bewust. ‘Wat denk je zelf?’ antwoordde hij, ‘zoals je vanmorgen reageerde omdat je een BN’er zag.’ Zijn gezicht sprak boekdelen. De discussie was gesloten. Ik had een gat in de lucht moeten springen toen M. me na vijf jaar inruilde voor een meisje van twintig. Was het maar zo simpel. Totaal afhankelijk was ik van die man. Gesmeekt heb ik, of hij alsjeblieft bij me wilde

terugkomen. Vijf jaar mishandelde hij me geestelijk en soms ook lichamelijk, maar ik was bereid hem alles te vergeven.

Maandenlang at ik nauwelijks, letterlijk ziek van verdriet. Een nare bijkomstigheid was de hypotheek, die ik niet langer in mijn eentje kon opbrengen. Dat ik mijn woning, het huis waar ik mijn kinderen heb grootgebracht, te koop moest zetten, viel me zwaar. Vooral omdat ik wist dat M. het van me wilde kopen. Op 1 januari 2012 was ik de wanhoop nabij. Hoe moest dit ooit nog goed komen? Hulp kwam uit onverwachte hoek. Mijn ouders, die een paar dagen op vakantie waren geweest, kwamen langs om iets belangrijks te bespreken. Mijn vader zei: ‘Margriet, we kunnen je nu niet vertellen wie, maar kennissen hebben zo met je te doen dat ze jouw huis willen kopen, zodat jij het van hen kunt huren.’ Ik moest lachen en huilen tegelijk. Het heeft uiteindelijk nog vijf maanden geduurd voor het zover was, want mijn ex ging niet met een akkoord. Na de verkoop krabbelde ik weer op. Mijn vechtlust kwam terug en daarmee ook de ware Margriet. Ik besepte dat ik nog steeds die sterke vrouw was, een met een leuke baan, lieve vriendinnen, familie en fijne kinderen. Inmiddels lacht het leven ons weer toe. Onlangs heb ik, in mijn eentje, de woonkamer opgeknapt. Ook zonder partner kom ik er wel.” ■



Strikblouse (We),
gebreed vest
(Supertrash),
jeans met coating
(We).